

den tilsyneladende oprigtige Interesse, han ved forskellige hensynsfulde Spørgsmaal om hans Forhold lagde for Dagen. Per optog ogsaa dette som en halvt ufrivillig Hyldest, endskønt der gennem Neergaards Tale tydeligt klang en Bitone af Medlidenhed, hvad Per imidlertid ikke havde Øre for. Han var altfor optagen af sig selv og Aftenens Begivenhed til at opfatte stort andet end netop Ordene. I det Overmod, der gjerne greb ham, naar Lykken havde været ham god, og som allerede i Barneaarene undertiden havde gjort ham lidt komisk i Kammeraternes Øjne, gik han dør i det højtidelige Maaneskin med Hatten paa Siden, Frakken flagrende uknappet omkring ham trods den skarpe Frostluft, og udstødte med tilbagebøjet Hoved svære Røgskyer fra sin Cigar.

Da de naaede Holmens Kanal, hvor Neergaard boede, og denne bad ham følge med op og drikke et Glas god Vin, tog han uden Betænkning mod Tilbudet. Han følte slet ingen Trang til at gaa hjem og sove og havde intetsomhelst imod endnu en Stund at nyde sin Triumf overfor en saa opmærksom Rival. Snart sad de da oppe i en hyggelig, trefags Ungkarledagligstue, der — lidt pulterkammeragtigt — var overfyldt med store, gammeldags Mahognimøbler og en broget Mangfoldighed af Kunstgenstande, Broncer, Lamper, Vaser og forgylde Armstager. En Hærskare af smaa Familieportræter svævede over Skrivebordet